

Oponentský posudek magisterské práce Bc. Kláry Bělohoubkové *Korespondence V + W I. - III. jako teatrologický pramen*

Práce Bc. Kláry Bělohoubkové nahlíží před nedávnem vydanou korespondenci Jiřího Voskovce a Jana Wericha (*Korespondence I, III, III*, Akropolis 2010) jako zdroj informací o divadelních, filmových, televizních a autorských aktivitách, záměrech, plánech, představách a náhledech dvou stěžejních osobností meziválečné české divadelní kultury, jejichž profesní i osobní životy tragicky poznamenalo poválečné rozdělení světa. Je třeba konstatovat, že autorka se tématu zhostila velice šťastně.

Vlastní text diplomové práce, čítající 163 stran, prokazuje, že diplomantka obsáhlý epistolární materiál nejen podrobně prostudovala, ale dokázala s ním i patřičným způsobem dále pracovat. Vysledovala v dopisech vracející se témata, podle nichž svou práci smysluplně rozdělila do kapitol - v její diplomové práci tak nalezneme například kapitolu věnovanou opakovaným pokusům o vzájemnou spolupráci, kapitolu o Voskovcově hereckých výkonech v USA či kapitolu o televizní tvorbě Jana Wericha. O všech těchto tématech podává autorka podrobné a plastické svědectví na základě dopisů i dalších dohledaných materiálů, jimiž zmínky v korespondenci doplňuje, objasňuje a konkretizuje (nejpodstatnějším z nich je nejspíše v Národním filmovém archívu objevený literární scénář k *Filmfalstaffovi*).

Práce však neulpívá na faktografické rovině: diplomantka svá zjištění široce kontextuje a poučeně komentuje. Tato skutečnost je o to potěšitelnější, že

korespondence Voskovce a Wericha, putující z USA do komunistického Československa a zpět, byla zákonitě poznamenána ezopským jazykem a plná náznaků a podtextů - autorka tuto skutečnost dokáže dobře identifikovat. Schopnost kritického čtení a citlivé interpretace pak projevuje i tam, kde rozebírá Voskovcovy komunikační strategie, jimiž usiloval aktivovat nevrlého a posléze i deprimovaného a nemocného Wericha ať již k pokusům o společnou práci či později k většímu životnímu nadhledu.

Práce je uspokojivá i po stránce slohové.

Text doplňují soupisy literární tvorby a divadelních, filmových a televizních rolí Voskovce a Wericha a úplný text *Filmfalstaffa*.

Drobný nedostatek spatřuji snad jen v soupisu použité literatury a pramenů. Z obsáhlého seznamu vypadl stěžejní pramen, který je hlavním tématem práce - tedy *Korespondence I, II, III*, na níž je v poznámkách k textu mnohokrát odkazováno - a nejasný klíč řazení uváděných zdrojů velmi ztěžuje orientaci.

Tato drobná připomínka nic nemění na skutečnosti, že Bc. Bělohoubkové se na základě podrobné heuristické práce podařilo vylíčit celistvý a plastický obraz profesního osudu obou umělců i dvou odlišných kulturních a politických kontextů.

Práci **doporučuji k obhajobě** a navrhuji známku **výborně**.

5. 6. 2015

PhDr. Barbara Topolová, PhD.

